Пише: Владислав Б. Сотировић
недеља, 18 октобар 2009 18:20

За сваку је похвалу да је у Србији покренута иницијатива за враћање достојанства лика и дела Драгољуба Драже Михаиловића. Можда ће званична Србија (оваква каква јесте) ипак и скупити моралне куражи да исправи једну од највећих неправди у историји српског народа. Ако су 1946. г. након стрељања команданта равногораца комунисти врло вероватно мртво ђенералово тело раскомадали (с обзиром на Дражину последњу фотографију на којој се јасно види да му је лева рука одсечена) и разбацали на разне стране како му се гроб не би знао, оно што Србија може (најмање) да уради за њега, његов покрет и Србство у целини јесте да га правно и морално удостоји свих људских и национално-патриотских почасти, а уместо освештавања гробног места (које очигледно, нажалост, не постоји) подигне достојне споменике у земљи „Боже правде“.

Лично се не залажем за ђенералову формалну „рехабилитацију“ као што то нпр. предлаже Српска либерална странка из два једноставна разлога:

· Уколико би се покренуо судски процес или пак јавна расправа за формалну рехабилитацију ђенералову индиректно би се признало да је он тада године 1946. имао „велеиздајничку“ кривицу на основу које му се и судило (тј. да је наводно издао народ и народне интересе) али су се сада стекли услови за покретање новог судског поступка услед прикупљања нових чињеница које говоре у његову корист.

· Уколико би и дошло до формалне рехабилитације ђенералове директно би се признало да су комунистички контра-револуционарни судови након освајања Београда 20. октобра 1944. г. били легитимни и легални, а тиме би се исто тако на индиректан начин признао и легитимитет и легалитет саме антисрпске комунистичке страховладе након окупације Србије у октобру 1944. године.

У контексту горе написаног осврнуо бих се на неке базичне чињенице из историје Другог светског рата на нашим просторима.

Основна војна тактика Југословенске војске у отаџбини под техничко-војном командом пуковника и касније ђенерала Драгољуба Драже Михаиловића (врховни командант краљ Петар Други Карађорђевић) се састојала од круцијалног принципа сваке герилске

борбе а то је избегавање већих сукоба са непријатељем и припремања људства и технике за одсудан удар по окупаторским формацијама када за то дође прави тренутак, тј. другим речима, кад Трећи рајх доживи коначни слом на неком од светских фронтова (у принципу на Источном). У југословенском, тј. боље речено српском, конкретном случају од 1941. до 1945. г. поред секундарног општег разлога за избегавање отворене борбе са окупатором у великом стилу (офанзиве, заузимање великих насеља, наношење већих губитака непријатељској војној сили) – недостатак наоружања, муниције и војне опреме насупрот у сваком погледу супериорнијој окупаторској војној сили – постојао је и онај примарни а то је реална политика одмазде Немаца над цивилима српског етноса. Нарочито у сразмери – 100 цивила за једног убијеног и 50 за једног рањеног немачког војника – која би одвратила и много веће и јаче светске герилске формације од изазивања немачке педантне аритметике коју су већ у јесен прве окупационе године у октобру 1941. на својој кожи искусили грађани Краљева и Крагујевца.

С друге стране, директни војно-политички конкуренти равногорцима – Титови комунист-партизани (са ознакама стране армије на својим униформама – Црвене армије) нису штедели ни часа од момента Стаљинове директне наредбе из Москве након 22. јуна 1941. г. да ступе у најотворенију и сулуду (чак и фронталну) борбу против далеко јачих и опремљенијих окупаторских формација у Србији, не водећи апсолутно рачуна о консеквентном страдању цивила услед немачких казнених одмазда. Чак шта више, постоје случајеви у којима су локални партизани с гађењем одбацивали сваку помисао да помогну српским сужњима одређеним за одстрел. Можда је као најупечатљивији такав случај онај из села Дивостина недалеко од Крагујевца: када су локални мештани запитали партизане зашто шенлуче и банче док Немци стрељају у оближњим крагујевачким Шумарицама („Крагујевачки октобар“ 1941. г.) одговор је био једноставан – ко није са њима партизанима јесте против њих!

Поставља се наравно и логично питање зашто су партизани и равногорци имали овако дијаметрално супротне војне тактике током рата. Уколико знамо за неколико основних чињеница из овог периода српско-српског грађанског рата добићемо и логичан одговор.

· Као прво, у четнике су ишли сељаци-домаћини и синови из домаћинских кућа којима је патриотизам био светиња док се у партизане ишли (бар у Србији) „они без кучета и мачета“ (за разлику од Срба из НХД који су пред усташком камом бежали главом без обзира у прву шуму) и којима је једини политички циљ борбе био да се домогну власти након рата.

· Друго, руководство Равногорског покрета чинили су школовани српски официри који

се нису предали непријатељу након формалне капитулације Војске Краљевине Југославије, што значи да су се разумели у војне послове, док су на супротној страни војно-политичку врхушку чинили аматери „интернационалци“, тј. „белосветски плаћеници“ који су из идеолошко-авантуристичких разлога (дакле не и из патриотских) између два светска рата војевали по разним Шпанијама.

· Треће, најистакнутије и најутицајније фигуре тзв. НОВЈ нису биле етнички Срби: сам генсек КПЈ и тзв. „врховни командант“ НОВЈ је био полу-Хрват, полу-Словенац, рођен у хрватском Загорју, према званичној комунистичкој верзији (не као Чича у србијанској Ивањици), и римокатолик (који се уосталом у Првом светском рату борио у Србији али у плавој аустро-угарској униформи). Овај браварски помоћник је у загребачкој полицији пре рата био заведен под бројем 10434.

· Четврто, мора се напоменути и главна, али мало позната и добро скривана од стране титоистичких власти, чињеница да је, врло вероватно уз дозволу Немаца, Јосипа Броза Тита из Загреба у Србију послао усташки поглавник Анте Павелић како би подигао устанак у Србији и тако увео србијанске Србе у међусобни грађански рат са циљем да поглавнику остану одвезане руке за наставак физичког уништавања Срба у НДХ . Тако је Тито у четвртак 22. маја 1941. отпутовао из Загреба у Београд возом са фалсификованом исказницом где је стигао потпуно безбедно (дакле пре „Барбаросе“ од 22. јуна 1941). Тито је из Београда кренуо 17. септембра на „ослобођену територију“ на коју је обрзо и стигао – у село Робаје код Ваљева. Тада је Михаиловић са својим четницима био на Равној гори и то само тридесетак километара далеко од Тита. Чича је након првих разговора са Титом, поред опаске својим четничким сапутницима да га више не воде на разговоре са злочинцима, безумницима и олошем који жели да уништи и оно што је Немац оставио у животу, приметио да Тито говори са веома тешким руским акцентом – што се уклапа у извештаје немачке обавештајне службе о Титу као рођеном „Русу“ (то јест човека који је дошао из СССР-а) кога је Стаљин 1937. г. послао да реорганизује КПЈ.

Иначе, горе споменута комунистичко-усташка антисрпска сарадња датира још од 1935. г. када су КПЈ и ХРО (Хрватска револуционарна организација, тј. усташе) потписале заједнички споразум о билатералном деловању на рушењу „великосрпског хегемонизма“ и саме Краљевине Југославије. Сарадња је настављена и током, као и након, рата. У том контексту да се подсетимо на следеће чињенице:

· У концентрационом логору Јасеновац постојали су и чувари комунисти, поједини хрватски чланови Политбироа ЦК КПЈ су неколико пута долазили легално у посету

логору да виде како се одвијају ствари и затим подносили извештаје Титу.

· Партизанске јединице попуњене Србима су намерно слате на јаке усташке постројбе где су безглаво гинули.

· Након рата је управо Титовом политиком „братства и јединства“ геноцид над Србима плански заташкаван и тиме верификован.

· Тито није никада посетио Јасеновац (а обишао је пола света на својим „путевима мира“, где је стигао чак до Кине), док су неки усташки крвници били касније и чувари на Голом отоку а сам споменик јасеновачким жртвама се у ствари састоји од четири слова „U“ (тзв. „распукла ружа“).

· Након рата су у исту раван стављени четници и усташе, све у намери да се вештачки направи формални пандан хрватско-муслиманским злочинима над Србима.

Међутим, с обзиром да фактографских доказа није било, исто као ни за стварну четничку „колаборацију“ са окупатором, Ранковићева ОЗНА је прибегавала најчешће најбаналнијим фалсификатима – као што су фотографије са убаченим четничким командантима међу немачке или италијанске војнике; на једној од њих се испоставило да се уопште не ради о Дражином већ о Пећанчевом четнику а на другој не о четнику већ о белогардејском козаку који је емигрирао у Србију итд. Из истих разлога је и заплењена четничка архива „испарила“ исто као и текст партизанско-немачког споразума о колаборацији против четника из марта 1943. Монтирано суђење ђенералу са лажним „сведоцима“ у Топчидеру 1946. би сигурно могло да уђе у неку „Енциклопедију стаљинистичких процеса“.

Овде бисмо се осврнули и на један до сада непознат документ а који управо говори о суштини тзв. НОБ.

За време званичне послератне опште међунационалне „љубави“ свих југословенских народа и народности (без обзира ко је за време рата био егзекутор а ко жртва у

апсолутним бројкама и процентима), када је постојао закон о заштити лика и д(ј)ела нашег „највећег југословенског сина свих наших и народа и народности“ (бившег војника-каплара Аустроугарске монархије који је сам себи пришио на Другом засиједању тзв. АВНОЈ-а чин маршала) „црне четничке кољачке тројке“ су биле синоним за најмрачнији вид „империјалистичке одбрамбене политике српске буржоазије“ која је оваквим начином тактичке борбе покушавала да се врати на своје хегемонистичке позиције које је изгубила за време Априлског рата 1941.

Агитпропски стереотип оваквих четничких „црних тројки“ се сводио на две фазне акције: 1) прво се шаље (антифашистичкој) жртви писмо са словом „З“ (што обавезно подразумева само реч „заклати“ али никако „заплашити“) и 2) ступање у конкретну акцију и то по могућности „на кварно“, тј. с леђа. Сви грађани самоуправне Југославије од Вардара па до Триглава су тако нпр. могли у серијалу „Повратка отписаних“ да и конкретно доживе „кољачку акцију“ великосрпских црнокошуљаша и то у првој епизоди серијала по свим стереотипним стандардима ђиласовског Агитпроп-а (о „лијевим скретањима“ у Црној Гори на прелазу из 1941. г. на 1942. г., а нарочито о тзв. „пасјим гробљима“ као продукту скретања неком другом приликом).

„Нажалост“, и самопрокламовани „маршали“ и „највећи синови“ имају биолошки век трајања (о политичком року упорабе бар на територији скраћене „Петооктобарске Србије“ се треба обратити тзв. „Државној комисији Републике Србије за проналажење гроба Драгољуба Драже Михаиловића“ која уместо дотичног гроба „игром случаја“ проналази Калабићева „издајничка“ писма са верификованим аутентичним рукописима, итд.) па постепено али сигурно постаје „out of order“ и „Закон о заштити лика и дела“ божијих синова (којима се и за живота а и након физичке смрти, по свим горама и морима носе за рођендан штафете верности, бескрајне љубави и оданости – што нису себи допуштали поред Стаљина ни Мусолини и Хитлер), чијим престанком важења ступа на снагу и либерализација објављивања докумената и о оним другим тројкама за ликвидацију. Тако, овом приликом прилажемо јавности свих наших народа и народности документ о комунистичким црвеним тројкама за ликвидацију а који конкретно гласи:

„Стално и успешно напредовање Црвене армије даје нам снаге да наставимо започету борбу и да је са успехом приведемо крају.

Да би постигле сигуран успјех потребно је са успјехом ликвидирати четничку организацију, претставити се савезницима као једина борбена група у Југославији.

Из досадашњих борби повукли смо закључак да је немогуће уништити целу снагу четника и четничке организације услијед њиховог доброг вођства. Као најбољи начин, који се до сада показао, јесте обезглављивање четничких јединица ухођењем вођства како вишег тако и нижег. У вези са тим наставићете рад на својој територији повећањем броја тројки за ликвидирање. Тројкама ставите у дужност првенствено ликвидирање четничких команданата корпуса, бригада и њихових присталица како по селима тако и по градовима.

Материјална средства за извршавање ових задатака немојте жалити...

Да би се колико је год могуће сумња отклонила одмах ћете пропагандом приказати сваку овакву ликвидацију као резултат међусобних свађа четничких вођа. Овим ће се извршити раздор у четничким јединицама.“

(Архива Војноисторијског института у Београду, Штаб Врховне команде, Четничка архива, К-12, 30/12, Из наређења комунистичког Врховног штаба НОВ и ПОЈ, строго поверљиво 785 од дана 25. јула године 1943. Документ је објављен у књизи групе аутора: „Равногорска омладина у рату 1941-1945“, Удружење припадника ЈВУО 1941–1945, Београд, 2008. г. на страници 336)

Аматерском методолошком упоредном анализом садржаја овог документа (стручно-професионалну анализу остављамо већ споменутој Комисији која ће вероватно успети ускоро да докаже да је фотографија Хитлера са Павелићем из 1941. г. чист фалсификат, с обзиром да се ту ради о "аутентичној" фотографији Хитлера са Дражом) један овоземаљски смртник било ког нашег народа и народности може да закључи следеће:

1. Да би се започета борба (освајања власти у читавој Југославији, распарчавања Србије и верификације злочина геноцидног карактера над Србима) успешно привела крају неопходно је ликвидирати само водеће припаднике четничке организације Драже Михаиловића али никако врховништво усташа или шиптарских балиста или немачких окупатора. Зашто не треба ликвидирати усташко врховништво системом комунистичких тројки (или четворки није ни битно) остаје за сада непознато, бар док Комисија не утврди прави разлог, али бисмо Комисији скренули у том контексту пажњу да су Немци 1941. буквално предали град Ужице са све читаве војне фабрике војним формацијама „нашег нам највећег сина“ док је исти тај син имао два неометана заседања АВНОЈ-а (у

новембру 1942. и новембру 1943) на територији под контролом јаких усташких снага.

2. Материјална средства армаде „нашег највећег сина“ не треба жалити за ликвидацију четничког вођства, али се та иста средства требају рационализовати по питању ослобађања фабрике смрти у Јасеновцу или пак по питању ликвидације усташког врховништва.

3. Читаву акцију треба савезницима лажно представити из чега произилази аматерски закључак (стручно мишљење чекамо од стране Комисије) да је и читава тзв. „народноослободилачка борба“ КПЈ и њене тзв. НОВЈ била чиста лаж и фалсификат чији су техничко-пропагандни филтери били „Радио слободна Југославија“ под окриљем Коминтерне као и „Радио Лондон“ са својим комунистичким кртицама које су четничке диверзантске акције против Немаца, њихових гарнизона као и саобраћајница под немачком контролом пласирали као успехе постројби „највећег сина“.

Из свега горе наведеног предлажем да се уместо „рехабилитације“ Драже Михаиловића пре свега „разтитоише“ Србија а удостојавање лика и дела команданта ЈВУО и његовог покрета спроведе (бар за прву руку) преко следећих конкретних државно-политичких одлука:

· Да се 11. мај (1941. г.) прогласи „Даном почетка Трећег српског устанка“.

· Да се називи улица, школа и других јавних установа именују по четничким војводама и догађајима везаним за равногорску борбу против непријатеља Српства у Другом светском рату.

· Да се Јосип Броз депортује у родну Хрватску или пак неку другу праву отаџбину.

· Да се историји Равногорског покрета да заслужно место у историји српског народа.